

Думи мої

Юрій Федькович

Думи ж мої, думи руські, відки ви ся взєли?
Ци ви, може, в моїм раю квіточками цвили,
Ци ви, може, в моїм небі ангелом злітали,
Що ви моє бідне серце досі колисали?
Так, як мати вороб'ятко вечором колише,
І над ним, і коло него хрестик божий пише,
Би уроки, би злі духи там не притупали, —
Так і моє бідне серце ви-сте колисали.

Ні родини, ні дружини, — бо сестричка вмерла,
Що тій бідній сиротині сльози часом втерла, —
Так пішов я в світ широкий за кавалком хліба.
Ах, не раз я мусив чути: "Ціба, хлопче, ціба!"
А хоть хто кавалок хліба часом дати рачив,
То аби ся надивити, як хлопчина плаче;
І ци можна дивувати тому тулачеві,
Що продався до жовнярства за три срібні леви?

Не дивуйте, люди добрі, доля так судила.
А як часом з черевика кров камінєм плила
І під буком під капральським плечі ся кроїли,
То ся мої синці, рани думами гоїли.
Бо хоть часом і задурно бранця хто набився,
То не йшов він до Дунаю, з гвера не стрілевся,
Лиш узяв кобзину в руки та й зачав співати,
А вкоївши своє серце, ляг з кобзинов спати.